

Jak mám kruci poznat
tu adresu, když je tahle
ulice úplně rozmazaná?

ZIMA, HORKO, MOKRO
POLICAJTI A ŠILENÍ ŘIDIČI
DĚRAVÉ SILNICE
DRSNÁ KONKURENCE

FHM
MANIAC

JÁ, KURÝR

[NAPSAL: W. KNOBLOCH
FOTO: ALEXANDER
DOBROVODSKÝ]

Srážky s chodci, bloudění, netrpěliví zákazníci
a taky zloději kol. Tohle všechno vás čeká, když se
rozhodnete stát v Praze mesíkem.

„Základno, ještě jednou, kde bydlí ten pan Rumcajs?“

Dneska ráno v dešti to začalo fakt pěkně, spadl jsem a jel asi dvacet metrů po zádech,

říká Daniel Talacko a pokračuje, „lidi koukali, co se děje, jestli mi něco není nebo jestli nejsem opilý. Vstal jsem, posbíral, co mi upadlo z bicyklu, a jel zase dál.“ Tohle je pro Dana docela banální příhoda. Už víc než tři roky patří k drsným pražským kurýrům na kole, kterým nikdo neřekne jinak než mesík. Zhruba po roce ježdění v menší firmě se dostal mezi elitu do kurýrní společnosti Messenger, která kromě poslíčků v autech a na motorkách zaměstnává 36 nejlepších mesíků ve městě. Praha rozhodně nepatří k místům, která by se chovala k cyklistům přívětivě. Kopcovitý terén vám nedá vydechnout, uličky jsou úzké a řidiči – a především taxikáři – vás mají za škodnou ve svém revíru. Cyklostezek je zoufale málo. V hustém provozu je projížďka na kole adrenalinovým zážitkem. Když vás navíc tlačí čas, jde často o život. Kolo se stalo osudným i Janu Bouchalovi. Propagátora bezpečné městské jízdy a koordinátora sdružení Auto*mat srazil na neprehledné křižovatce na nábreží Kpt. Jaroše řidič octavie. Dodnes nebyla přes četné urgency aktivistů křižovatka upravena, takže její projetí spíš připomíná sebevražedný pokus. „Cyklostezek je málo. Překážíme na silnici. V poslední době se to aspoň trochu zlepšilo. Nejhorší jsem se vyřadil v Holečkovicích. Jel jsem dolů a přede mnou na to chlap v mercedesu dupl. Už jsem promáčkl jsem mu kufr a udělal rýhu na kapotě. Přeletěl jsem auto a sklouzl na boku

na úrovni řidiče. Dost koukal. Byla to rána, vůbec nevěděl, co se děje. Otevřel dveře a ptal se, jestli jsem v pořádku. Říkám mu, že jo, ale že jsem mu poničil kufr. Hlavně že seš živý, řekl. Byl to frajer, vůbec nic nechtěl zaplatit. Ale kolega poškrábal někde v Legerce superb a platil asi desítku. Když někoho škrábneš, tak je lepší na nic nečekat a ujíždět pryč. Stejně tak s policajty. Dřív jsem měl respekt a zastavoval jsem, ale pak jsem dostal pětikilo pokutu a už na to kašlu a ujíždím. Než se policajt vzpamatuje, tak nemá šanci. Jediný, co mu zbude, je vyřít si zlost na jiným mesíkovi. Pěšáci jsou úplně mimo, autu se taky ztratíš a motorek je jen pár. Možná kdyby byly policejní cyklooddíly, tak tyhle práce asi nechám. Když to jde, snažím se pravidla dodržovat, ale v centru je to bez šance. Jezdí se po chodnících a občas i na červenou. Je to

BRUTÁLNÍ PROSINEC

Kurýra začal Daniel dělat poměrně záhy. Na střední škole chodil do České Lípy, a když se vrátil do Prahy, všiml si mesíků. „Strašně se mi to líbilo a chtěl jsem to taky zkusit. Neměl jsem žádné zkušenosti, ale šel jsem rovnou do toho. Trvalo mi tak rok, než jsem se naučil po Praze jezdit. První den jsem dostal vysíláčku a asi dvě hodiny jen seděl a poslouchal. Vůbec jsem nechápal, co se děje. Systém jsem pochopil, ale zapojit se do toho zmraku už bylo těžší. Měl jsem mapu, ale když si nepamatujete ulice, nemáte šanci. Nemáme nijak rozdělená teritoria.“ Zakázky se snažíte sehnat podle

„Vozit zuby a krev je normální, ale už jsme převáželi i syfilis nebo mrtvého psa.“

dost nebezpečný, ale od začátku působení firmy se nezabil ani jeden cyklista. Měli jsme dva smrtáky, ale to byly auta, který jely meziměstem. Zrovna nedávno skončil jeden kluk na babě zapresovanéj mezi tramvaj a zaparkovaný auto. Byl dost rozbitý a vypadalo to s ním špatně. Bezvědomí. Ale nedávno jsem ho potkal a už byl dobrý a říkal, že bude jezdit dál, ale jedinej v autě. Naštěstí auta v centru nejezdí tak rychle. Přílby nejsou povinný, ale bez nich jezdit jenom opravdoví šílení. Protože většinou padá člověk přímo na hlavu. Já mám blběj pocit, i když si jedu bez přílby jen pár metrů nakoupit. Zásilka je svatá. I když si konkurujeme, tak si i pomůžeme. Když se někdo rozseká a nemůže jet dál, vyrazíme k němu a doručíme jeho zásilku za něj. Za promeškání časového limitu sice jsou stanovené pokuty, ale většinou se nestihá kvůli přetížení a to se pak nijak neřeší. Defekty si platíme a opravujeme každý sám. Dřív byly i firemní kola, ale asi nebyly dobré, tak se s tím přestalo.

toho, kde zrovna jste a co můžete stihnout. Operátoři hlásí dvojice ulic za sebou. Třeba Spálená – Václavák. Pak se začnou hlásit mesíci. Kdo se nahlásí první, tomu operátor volá. Ten mu řekne, kde je a kam jede, a pak dostane šanci další. V ústředně pak rozhodnou, kdo bude asi nejrychlejší, a tomu práci přidělí. Když je málo práce, tak se o jednu zásilku hlásí třeba deset lidí najednou. Někdy dokonce rozhodují takové detaily, že když jsou dva kurýři v jedné budově, tak kšeft dostane ten, který je v patře, které je blíž převzetí zásilky. Jindy může rozhodnout taková maličkost, jako je osobní číslo mesíka. „Já jsem zdědil dobrý číslo – 40. To řekneš hned a snadno se to rozezná, ale když máš říct třeba 149, tak tě to může stát jednu fušku. Koktavý mesík by si asi moc nevydělal.“ Takové situace nastávají hlavně o Vánocích. Prosinec je nebrutálnější měsíc. Firmy berou brigádníky, protože se nestihá. Nechudší měsíce jsou leden a únor a taky o letních prázdninách je zakázek méně. „V zimě taky dostává nejvíce zabrat technika. Řetěz se někdy mění jednou za měsíc ▶▶▶

nebo za dva a kola každý rok. Nejhorší je ta slaná břecha z roztáleného sněhu. Dokáže pěkně rozežrat duralové nebo hliníkové rámy. Proto je lepší mít rám z oceli. Ve firmě jsou i opravdoví veteráni. Někteří tam jsou snad celých šestnáct let od jejího založení. U některých vůbec nedokážu odhadnout věk, ale může jim táhnout už na padesátku. Ale to jsou výjimky. Málkdo tady vydrží déle než pár let a spousta lidí se tam protočí hodně rychle. Tohle není džob pro měkkoty. Holky to taky mají těžký. Teď je u nás snad jedna a další už postoupila na lepší pozici. Problém totiž taky je, když se vám chce na malou. Třeba na Malé Straně a v centru k tomu nejsou zrovna nejlepší příležitosti. Často si jen tak stoupnu někam ke stromu, kolem chodějí lidi a já si připadám trochu trapně. A pro holky je to prakticky neřešitelný. Taky si musíte dávat bacha na zloděje. Kolo mi ukradli jenom jednou, ale to jsem nebyl zrovna ve službě. Teď už mám pořádný zámek. Měsíci se scházejí v nonstopu v Nekázance. Občas je potřeba překařkat špatné počasí. A v létě bývá žízeň. „Výčepní nás tam už zná, a tak si tam dokonce necháváme a vyzvedáváme zásilky, který máme schovaný za barem,“ vysvětluje Daniel. „moc chlastat se ale nevyplácí. Jedno nebo dvě pívka asi není žádný velký problém, ale přijet někam namol, to už je průšvih.“ V některých firmách mají v recepci černou listinu mesíků, kteří k nim mají zákaz vstupu, protože tam dělali potíže.

„Občas vezeme hodně bizarní zásilky. Zuby a krev jsou normální, ale kámoši vezli i syfils nebo mrtvého psa. Ale někteří lidi jsou fakt psycho. Stalo se mi, že jsem ‚vezl‘ uvařený kafe z třetího patra budovy do prvního. Jedna moje ‚zásilka‘ spočívala v tom, že jsem přijel, zazvonil na nějakého pána, řekl ‚budíček‘ a zase jel pryč. Měl vypnutý mobil a ty lidi, kteří ho potřebovali, ho nemohli jinak sehnat.

K téhle práci patří, že se nutně občas musí něco ztratit. Mné jednou vypadl cestovní pas nějakého Angličana. Naštěstí ho někdo našel a odevzdal na britskou ambasádu. Oni zavolali a já to stihl ještě včas doručit. Ale to byla začátečníká chyba, teď už si dávám pozor. Ale stanou se i jiné věci. Pravidelně doručujeme pro jednu firmu z Náchoda, která zásilky posílá do Prahy po šoférech autobusů, a my je pak rozvážíme po městě a naopak. Jednou mi ten autobus ujel a musel jsem ho honit po celé Praze. Taky už jsem doručoval na parník, který jsem nestihl a musel jsem jet do jeho dalšího přístaviště. Nejhorší je to

„Juky, kaluži Zrovna dnes, když jsem ve svátečním.“

„Co bilnete, lidi? Cervená! Tak jedem!“

„Alfa, Brava, Charlie. Delta. Pudezřelé šlapadlo v dohledu.“

o Vánocích. Rozvážejí se vína a flašky. Pak máte 20 kilo ve skle v batohu. Snadno něco přijde k úhoně. Ale zase se dělají velké obraty. Moje maximum je něco kolem pěti tisíc, takže pro mě asi 2700 za den. Berem 55 %, v jiných městech mají víc, aby se vůbec užívali. Jezdí se v Plzni, Hradci, pár lidí je v Brně. Jinak jsem rád, když udělám tři tácy. Jsou ale frajeři, kteří mají trojku jako denní minimum. Spíš dávají kolem čtyřky. Ale největší šílenci jsou někteří motorkáři. Lítají z jednoho konce Prahy na druhý a jsou schopni vydržet ještě mnohem víc. U nás je třeba jeden bláznivý Ukrajinec. Jinak tu cizinci moc nejsou. Byl tu jeden černoch s dodávkou. Ten byl dost v pohodě, ale až tak, že mu bylo jedno, že doručuje zásilky pozdě.

Můžu říct, že už se v Praze docela slušně vyznám. Když jdu někam do centra na procházku se svou holčkou, tak ji říkám, co všechno kde je. Myslím, že už jsem s tím pěkně nudnej. Zajímavý je, že člověk zjistí, jak to chodí v mnoha firmách. Kdybych si hledal někde novou práci, tak už vím, kde je to dost v pohodě, a o společnostech, kde je dusno a atmosféra tam není zrovna přátelská. Ale zatím zůstanu tady. Je to drsný, ale baví mě to. Je fakt, že už se těším na dovolenou. Kam pojedou? Ještě nevím, ale asi někam na kolo.“

FHM

DIVOCÍ PSI Z BRAZÍLIE

Zřejmě nejnebezpečnějším místem pro kurýry je brazilské Sao Paulo. V téhle betonové džungli, kde žije 18 milionů lidí nejsou výjimkou 60 kilometrů dlouhé dopravní zácpy. Jediná možnost, jak doručit včas zásilku, je svěřit ji jednomu z 250 tisíc cachorros loucos.

Zatímco synové bohatých si užívají na plážích, tihle motorkáři nasazují život, aby si vydělali na živobytí. K tomu jim pomáhá dokonalá znalost místa, brilantní reflexy, stoprocentní sebevědomí a velká odvaha. V mumraji, jaký zde panuje, jim často ani

tohle nepomůže. Každý den zde na ulicích přijde jeden nebo dva o život. Operátory v tu chvíli zajímá jediné, kdo místo mrtvého doručí zásilku. Kvůli svému dravému stylu nejsou mezi řidiči oblíbeni. Kdo si na ně dovolí zatroubit, ten skončí s rozbitým sklem.